

Oma kota kullan kallis

Syysiltojen viiletessä voi kesän nautintoja jatkaa rakentamalla muinaissuomalainen grillikatos eli kota. Jos kotimaisuus ei pure, sitä voi lapsille mainostaa seikkailuhenkisenä intiaanitellettana, ja viihtyvyys on taattu. Rakennustarvikkeiksi riittää parikymmentä neljäviisimetristä puuriukua, isompi ja pienempi halpahallien myymä vihreä kuormapeite ja jonkin verran köyttä. Rakennuspaikaksi käy tontin toistaiseksi raivaamaton kulmaus.

Sido ensin kolme riukua yhteen noin puoli metriä yläpäästä ja nosta ne haralleen pystyyn niin, että kodan lattian halkaisijaksi tulee tuommoiset kolme-neljä metriä. Lado puita vasten nojalleen vielä kymmenkunta riukua tasaisin välein ja upota alapäävät vähän matkaa maahan, jotta luomus pysyy tuulellakin pystyssä. Tikkailla keikkuen on koetettava sitoa vielä koko riukupaketti yhteen ylhäältä ja vaikka alhaaltakin noin metrin korkeudelta. Jos haluat tukevan deluxe-mallin, niin riukujen väliin metrin korkeudelle kannattaakin naulata puunpätkät tueksi ja tukevaksi selkänojaksi.

Sitten rakennelman alaosa peitetään isommalla kuormapeitteellä ja oviaukko jätetään sellaiseen suuntaan, johon naapurilla ei ole näköyhteyttä. Erätunnelman aikaansaamiseksi oviaukko on hyvä sijoittaa pusikkojen puolelle.

Jos luomus kaikkia fysiikan lakeja uhmaten on vielä pystyssä, on yritettävä kääriä sen yläosan ympäri pienempi pressu niin, että huippuun jää sopivan kokoinen savuaukko, halkaisijaltaan puolisen metriä. Pressut tietenkin laskostetaan siististi ja perinteestä poiketen nakutellaan nitojalla pystypuihin kiinni. Ison pressun kulmasta tehdään oviverho. Loput riut ladotaan vielä kodan seinää vasten painoiksi, tarvittaessa lyhennellen, ja sidotaan ylhäältä köydellä yhteen.

Kodan sielu on keskelle lattiaa sijoittuva tulisija. Helpointa on laittaa viisi tiiltä syrjälleen viisikulmion muotoon ja niiden päälle vaikka vielä toiset viisi. Tiilien keskelle voi nyt jo virittää pienen nuotion, koska kakrut kuitenkin jo kättävät, että eikö pian pääsisi makkaraa paistamaan.

Tässä vaiheessa savu saattaa vielä kirvellä kurkkua ja silmiä, joten huomataan että tulisija on tehtävä paremmaksi. Äskeisen tiilirakennelman päälle sijoitettu vaaksan korkuinen peltitynnyrin reiitetty pohja on jo paljon vetävämpi nuotion alusta. Lähes täydellisyyttä hipovaa on kaivaa kolmelta suunnalta tulipesän alle johtavat ilmanavat. Ja savunmuodostus vähenee huomattavasti kun polttoaineena käyttää rutkuivaa pikkuklapia.

Muu sisustus on parasta suunnitella vallitsevien trendien mukaan. Puupölkkyt ympäri seinustaa ovat mitä mukavimpia istuimia. Vanhalla räsymatolla peitetty lautalavitsa on myös viihtyisä, ja siihen voi oikaista vanhat luunsa lämmittelemään nuotion loisteessa.

Kotaan onkin sitten mukava koota sopiva pikkuporukka istumaan, turisemaan ja tuleen tuijottelemaan.

Heikki Juutilainen

ULTRA 10/2006